

KDO BUDE PŘEBÝVAT

CECIL duCILLE

(Srpen 1983)

Žalm 15,1: „*Hospodine, kdo bude přebývati v stánku tvém? Kdo bydleti bude na hoře svaté tvé?*“

Všichni po většinu času zápasíme o dokonalost v Bohu. Náš pohled se upíná k vysokému povolání, které Bůh před nás postavil, abychom jej dosáhli. Každé duši je předepsána jiná cesta, po které se má k tomuto cíli dostat. Proto Božímu záměru ubližuje, když jedna osoba nutí ostatní dělat věci svým vlastním způsobem.

Otázkou zůstává – „Kdo bude přebývat v místě Božího přebývání?“ Mnozí vstoupí, ale kdo bude moci toto místo nazvat svým trvalým bydlištěm? Hebrejské slovo použité v této pasáži naznačuje, že se nejedná o člověka, který někde přečká noc, ale někoho, kdo učiní Boží svatou horu svým domovem – svým místem trvalého pobytu.

Bůh může přebývat v člověku, přestože daná osoba nezůstává v Bohu, to je možné. Je možné, že daný člověk má v sobě Boha, a přesto nedokáže přebývat v Boží přítomnosti delší dobu. Boží přítomnost je pro některé z nás někdy nesnesitelná.

Mojžíš absorboval tolik Boží slávy, že jeho tvář zářila, když sešel z hory. Věřím, že Bůh musel sám sebe velmi izolovat oblakem hluboké temnoty, aby Mojžíš Jeho přítomnost ustál. Jednou, když Mojžíš požádal Boha, aby mohl spatřit Jeho tvář, Pán jej přikryl svou dlaní a skryl jej ve výklenku skály. Když svou ruku zdvihl, Mojžíš Jej zahlédl zezadu, jak se mu vzdaluje.

Ve Zjevení se Jan zahleděl do slávy Boží, která zářila z anděla (jednoho ze svatých, který vykonával službu posla) a byl sražen k zemi. Nezůstala mu síla se pozdvihnout.

Kdo bude přebývat na Boží svaté hoře? Odpověď na tuto otázku nám dá recept předepsaný Bohem pro vítěze.

1. Ten, kdo chodí v upřímnosti.

Mohli bychom také říct, že chození v upřímnosti znamená ryzí, pravdivý život. Dle Webstrova slovníku: Neporušené morální zásady; poctivost, čestnost, upřímnost; spolehlivost; kvalita bytí; celistvost nebo nerozdělitelnost. Duchovní integrita dalece přesahuje definici Webstrova slovníku, protože duchovní integrita má mnohem hlubší význam než jakýkoliv morální koncept. Hluboce zakořeněná podobnost duše Kristu není dosažena morálním úsilím, ale je to výsledek metamorfózy, která proběhla v duši jedince. Tato proměna pozvedá člověka z jeho základního lidského prostředí do Božího.

Podobnost duše Kristu není dosažena morálním úsilím, ale je to výsledek metamorfózy, která proběhla v duši jedince.

Slovo „chodí“ znamená trvalou životní zkušenost. Je možné být spravedlivý jen někdy, ale ne vždy. „Chodí“ značí neustávající, stabilní, pokračující upřímný vztah s Bohem.

2. Ten, který koná spravedlnost.

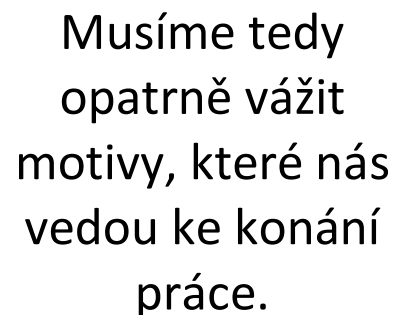
Není možné, aby satan nebo jeho andělé vykonali něco spravedlivého. Dokážou konat jen zlo, ne dobro. Je nutné pochopit, že dva lidé mohou dělat stejnou věc, a přesto jeden bude dobrý, a druhý zlý. Vysvětlíme si to na příkladu. Dva lidé byli pomazáni Bohem kázat evangelium Ježíše Krista. Jeden z nich z toho udělal velký byznys, používal evangelium jako spekulování s akcemi, aby tak vydělal milióny. Ten druhý kázal s jedinou touhou – zalíbit se Bohu a vykonat Jeho dokonalou vůli. Ti dva se liší motivem. Oba byli pomazaní Pánem, oba kázali. Jeden však používal Boha, zatímco Bůh používal toho druhého. U jednoho to byla nespravedlnost, zatímco u druhého spravedlnost.

Z toho vidíme, že konat spravedlnost je víc, než jen vykonávat skutky. Ve jménu Ježíše se děje mnoho věcí, které nejsou vykonány v Jeho charakteru. Fráze „Ve jménu Pána“ je specifická fráze, která znamená Boží přirozenost. Jednou jsem zaslechl, jak jeden kazatel říká, že obviní někoho „ve jménu Pána“. Je to sice extrém, ale jsem si jistý, že jsme všichni už slyšeli a viděli podobné paradoxy.

Spravedlnost je Boží přirozeností. Nejsou to jen skutky, jde o to, aby záměr a důvod těch skutků oslavil Boha, nadto musí být Bohem motivován. Někdy slýcháme proroctví – „Tak praví Pán“, Pán však nic neřekl. Spíše to znamená, že si někdo myslí, že by to Pán měl říct. Vyslovovat jméno Ježíše či Boží, nebo Ducha svatého samo o sobě nestačí k tomu, aby bylo možno řečníka označit za konajícího spravedlnost. Musíme tedy opatrně vážit motivy, které nás vedou ke konání práce.

Někdy je velmi obtížné rozhodnout, zda je proroctví z Boha, či ne. Rozhodujícím faktorem však je, jestli oslavuje Boha nebo klade důraz na oslavu člověka. Například v charitativní práci je občas snadnější zpozorovat dvojí motiv než jen Krista. Otevřeme-li nemocnici jako Boží dílo, měla by být věnována chudým, lidem bez prostředků. Pokud je cílem, aby byla finančně zisková, pak asi nebude z Boha. Boží dílo bývá zcela závislé na víře. „Víra bez skutků je mrtvá.“ Mrtvé skutky jsou však také bez víry.

Mnohé organizace mluví o Boží lásce i lásce k bratřím. Pro mě je ale velmi obtížné tomu věřit, protože láska musí mít konkrétní skutky. Oni však mrhají penězi na programy, které nejsou přímo zaměstnány dušemi lidí. Přitom vím, že existují některé Bohem pomazané a ustanovené služby, které zápasí o finanční přežití. Satan si to používá jako pokušení pro Bohem ustanovené služby, aby se zapojily do shánění fondů.

Musíme tedy
opatrně vážit
motivы, které nás
vedou ke konání
práce.

3. Ten, který mluví pravdu z srdce svého.

Srdce je středem duchovního života člověka. Přijímá idee a myšlenky z vnějších zdrojů. Také však přijímá podněty, instrukce a pokušení z duchovního světa. Ale jen člověk sám musí ve své mysli, emocích, vůli a touhách činit rozhodnutí, zda konat, či nekonat. Rozhodovacím procesem v lidské bytosti je srdce.

Kazatel 10,2: „*Srdce moudrého jest po pravici jeho, ale srdce blázna po levici jeho.*“

Pravá ruka zde je rukou Ducha a levá je oblastí těla. Moudrý muž se rozhoduje v Duchu, zatímco blázen v těle. Žádný člověk nedokáže lhát

druhým, dokud nejprve neobelhává sám sebe. Sebeklam je běžná lidská slabost. To, že ve svém srdci čelíme pravdě, je samo o sobě očištěním Ducha svatého. Člověk sám o sobě nedokáže prozkoumat své srdce, to je možné jen skrze pomazání Ducha svatého.

Jeremiáš 17,9–10: „*Nejlstivější jest srdce nade všecko, a nejpřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu? Já Hospodin, kterýž zpytuji srdce, a zkušuji ledví, tak abych odplatil jednomu každému podle cesty jeho, podle ovoce skutků jeho.*“

Toto slovo naznačuje, že jediným, kdo zná srdce a rozumí jeho pochodům, je Bůh. Závěrem, pravda v srdci člověka přináší osvětlení celé bytosti a skutečně vysvobozuje celou osobnost. Kdokoliv je svobodný, nikdy neudělá ze svého bratra vězně.

4. Ten, jenž neutrhá svým jazykem.

Již velmi brzy ve svém křesťanském životě jsem zjistil, že Bůh velmi nenávidí hanění druhých. Síla Jeho vyjádření týkající se tohoto hříchu i silné napomenutí, když jsem do toho padl, mě přiměla hledat, co to reálně způsobuje. Při svém průzkumu jsem objevil úžasnou a téměř neuvěřitelnou situaci:

Démoni mají velmi malou nebo vůbec žádnou autoritu v lidské oblasti. Jejich jediná autorita je odvozena od lidí. Sami nemají žádný život či energii, aniž by ji získali od zdroje veškeré energie, kterým je Bůh. Nemohou Bohu čelit. Jeho světlo a sláva je na ně moc. Nemohou se vrátit do nebe, a tak mohou svou potravu získat jen pokoušením lidí. Pokud se jim lidé poddají, pak se mohou sytit z energie člověka a používat jeho autoritu. Čím víc autority člověk má, tím více od něj ďábel získá, když se mu člověk poddá.

Kdykoliv se osoba poddá démonu či ďáblu svou žádostí či zlými touhami, může být ďáblem použita k ďábelské práci. Ať už je to věřící, či ne, dočasně se připojí k zástupům pekla a stane se pěšákem pod jejich autoritou k vykonání jejich díla. Než budu pokračovat, dovolte mi, abych dokázal z Písma, že křesťané v církvi konají práci démonů.

1.Timoteovi 3,11: „*Těž i manželky jejich musejí býti šlechetné, neutrhavé (řecky diabolous = ďábel – používá se pro samotného satana), středmé, ve všem věrné.*“

2. Timoteovi 3,3: „*Nelítostiví, smluv nezdrželiví, utrhači* (řecky diaboli = ďábel), *nestřední, plaší, kterýmž nic dobrého milo není,*“

Titovi 2,3: „*Tak také i staré ženy ať chodí zbožně, v oděvu příslušném a ať nejsou převrhlé* (pomlouvачné – řecky diabolous), *ani mnoho vína pijící, dobrým věcem učící,*“

Zlo je v církvi rozšířeno. Zjistil jsem, že bratří jsou tak ponořeni do pomlouvání, že si ani neuvědomují, že pomlouvají. Klidně k vám přijdou a řeknou: „Modleme se za bratra toho a toho,“ a dřív než si toho povšimnete, nasloucháte všem tajemstvím daného bratra.

Někteří bratří jsou tak zvědaví na záležitostech jiných, že udělají všechno proto, aby zjistili vše, co je možné

Znalost záležitostí druhých vás právně zavazuje z Božího úhlu pohledu. Bůh lidem neříká o pádech jiných, jen pokud ví, že daná osoba položí život za druhé. Jakékoliv slovo, které je proneseno v duchu a srazí druhého, není z Boha.

V našem středu pracují pomlouvачní duchové. Můžeme je odrazit poslušností Božímu slovu. Pokud vám kdokoliv něco řekl o bratru či sestře, pak se jim snažte pomoci a nikdy neskrývejte jméno toho, kdo vám to prozradil. „Něco ti teď povím, ale nikomu o tom neříkej.“ Vaší reakcí by mělo být: „Prosím, neříkej mi to.“ Pokud budete naslouchat takovému člověku, stanete se otrokem duchů, kteří pomlouvají.

Znám služebnosti, které putují z místa na místo se záměrem nést dobrou zprávu. Jejich předsevzetí je však neustále mařeno démony, kteří je pudí přinášet problémy, kamkoliv se obrátí. Mluví o bratřích, ničí a sžírají jeden druhého.

Ďáblové žádosti vyhledávají jiné ďábly žádosti v lidech, z nichž se živí. Pomlouvач musí najít pomlouvачe ve vás, jen tak se z vás nakrmí. Jakmile je pomlouvач a klevetník o dobrých bratřích či sestřích zneužitých ďáblem s vámi hotov, ztratíte svůj pokoj, a místo útěchy Ducha svatého se ve vás usídli trápení. Pak jste slabší a otevření útoku jiných duchů.

Dokonce i při čtení tohoto textu některé napadá: Já přesně vím, o kom je řeč! Abychom se stali vítězi, potřebujeme mít pravdu hluboko zasazenou ve svém nitru. Otevřete se a dopusťte, aby dovnitř zazářilo Boží světlo. Už příliš dlouho nás satan podváděl. Právě nyní jej archanděl Michael vyhazuje z Božího chrámu. Na 86. stránce knihy „Pattern“

(česky Mojžíšův stánek) čteme o ohavných ptácích z Levitiků 11. První kategorie z této skupiny mluví o predátorech. Existují predátorští duchové, kteří si používají lidi v církvi. Dříve než s tím bude umět naložit církev jako celek, budeme s tím muset jednat jeden každý sám v sobě. Mluvit pravdu ve svém srdci.

Matouš 12,34–35: *„Pokolení ještěrčí, kterakž můžete dobré věci mluvit, jsouce zlí? Nebo z hojnosti srdce ústa mluví. Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé.“*

Někdy se podivujeme nad tím, proč nefunguje dar Ducha, tak jak by měl. Špatné užívání jazyka může být překážkou daru Ducha, zvláště, je-li to dar, který používá jazyk – proroctví, výklad jazyků, jazyky, vyučování, kázání atd. Následující verše to objasňují:

Jakubův 3,11–12: *„Zdaliž studnice jedním pramenem vydává sladkou i hořkou vodu? Zdaliž může, bratří moji, fíkový strom nésti olivky, aneb vinný kmen fíky? Takť žádná studnice slané a sladké vody spolu vydávati nemůže.“*

Zažil jsem, jak byly nádherné dary služby porušeny zlými myšlenkami a zlým mluvením. Za mnoho let v službě jsem viděl mnohé služby poškozené díky naslouchání špatným lidem a mluvení, když se mělo modlit. Jedna z nejhorších věcí, které můžete udělat kazateli, je odhalit mu situaci shromáždění, které navštívil. Vzpomínám si, jak jsem jednou viděl služebníka, poslaného ke shromáždění s pravdivým poselstvím: „V domě je pes – ten mezi vámi způsobí spoušť.“ Po shromáždění osoba, kterou mělo toto proroctví napravit, si vzala proroka stranou a ukázala mu na jiného člověka, jako „psa v domě“.

Je to situace jako se starým a mladým prorokem. Mladý prorok byl zcela oklamán. Z tohoto důvodu není prorokem každý, kdo prorokuje, učitelem každý, kdo učí, a kazatelem každý, kdo káže, ale prorokem je někdo, kdo dosáhl určité úrovně dokonalosti v Bohu. Byl povolán, trénován, prozkoušen, pověřen a vyslán Bohem. V menší míře to platí i o učiteli či jakékoliv jiné, Bohem pomazané službě. Lidé chtějí jít dříve než jsou posláni. Jejich odměnou pak je sláma, dřevo, strniště. Lidé vymění věčné věci za odpad. Jaký užitek má člověk, když získá všechno zlato světa a stane se zkrachovalcem v Božích očích?

Jakubův 3,5: „*Tak i jazyk malý úd jest, avšak veliké věci provodí. Aj, maličký oheň, kterak veliký les zapálí! A jestiť jazyk jako oheň a svět nepravosti. Takť jest, pravím, postaven jazyk mezi údy našimi, nanečišťující celé tělo, a rozpalující kolo narození našeho, jsa rozněcován od ohně pekelného.*“

Když je člověk spasen, měl by být spasen i jeho jazyk, a v podstatě každý jeho úd.

Koloským 3,5: „*Protož mrtvěte údy své zemské...*“

Římanům 8,13: „*Nebo budete-li podle těla živi, zemřete; pakli byste Duchem skutky těla mrtvili, živi budete.*“

5. Ten, kdo svému bližnímu nečiní zlé.

Tato věta nemá naznačovat, že můžeme udělat něco zlého svým nepřátelům, ne však bližním. Znamená naopak, že bychom neměli učinit nikdy nic zlého:

Matouš 5:43–44: „*Slyšeli jste, že řečeno jest: Milovati budeš bližního svého, a nenáviděti budeš nepřítelů svého. Ale jáť vám pravím: Milujte nepřátely vaše, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, a dobře číňte nenávidícím vás, a modlte se za nepřátely a protivníky vaše,*“

Zlo neustále na věřícího útočí. Cílem však není trápit jeho nebo ji, ale přimět křesťana, aby oplatil zlem za zlo. Nemáme žádné právo na pomstu. Úder v hněvu nemůže být z Boha či ve spravedlnosti. Boží dítě se nachází v neustálém zápase, v němž usiluje neúčastnit se zlého. Dábel dohlíží na to, aby se k tobě dostala informace o tom, co o tobě někdo řekl, aby byla šance, že proti němu něco řekneš. Proto také prožíváme, jako by ďábel byl neustále s námi. Musíme se tedy dvojnásob střežit, abychom v této oblasti zvítězili.

Bůh nám dává dostatečné instrukce, jak jednat jeden s druhým. Láska je samozřejmě hlavní ingrediencí našich vzájemných vztahů. Bez ohledu na to někdy zraníme ty, které milujeme, třebaš neúmyslně.

V tomto ohledu Bůh vložil do církve čtyři ustanovení (jedno je trochu kontroverzní). Každé z těchto nařízení má podobu smlouvy jednoho s druhým a s Bohem. Na prvním místě je důležité mít dobré vztahy doma, pak s našimi sousedy (křesťanskými bratřími i hříšníky). Díky těmto vztahům se pak učíme mít dobré vztahy se světem jako takovým.

Ustanovení večeře Páně je zaměřeno přímo na to, abychom jeden s druhým uzavřeli smlouvu krve a těla Ježíše Krista. Krev je život, který sdílíme, a tělo jsme my. Křest je pak smlouva následování Ježíše v Jeho službě Jeho tělu. Manželství je smlouva s vaším partnerem, že se stanete jedno s Ním. A mytí nohou svatých, i když to může být kontroverzní, slouží k spojování bratří v lásce.

6. Ten, kdo neuvodí potupu na svého bližního.

Mnohokrát bývá řečeno tolik věcí proti bratřím. Jsou to satanem a jeho agenty mistrně vymyšlené věci, které mají bratří zdiskreditovat. A Boží dítě, které je naivní a důvěřivé, jim uvěří, nebo alespoň jejich části. Takový člověk se tak stává rekrutem zlých sil. Ptáte se, jak se můžu stát součástí zlých sil, když nejsem zlý a ani netoužím být? Každý, kdo se stane spoluúčastníkem jakéhokoli jednání před nebo po jeho spáchání, je právně vinen jako ten, kdo čin spáchal, stává se spolupachatelem. V některých případech by nedošlo ke spáchání činu, nebýt pomoci pasivní osoby, která se pouze podvolila.

Zlí duchové nemohou sami od sebe ublížit žádné lidské bytosti. Dáme-li jim však k tomu pravomoc, tak to v našem jménu udělají. Slyšet něco o člověku, uvěřit tomu, někdy i být dotčen, naštvat se na tu osobu pro to, co jsme slyšeli, je bez toho, aniž bychom to jakkoliv prověřovali a přímo se ptali dotčené osoby, vskutku uvádění potupy na bližního svého.

Boží slovo nám říká, že máme „milovat bližního svého jako sebe samého“. Apoštolové žádali Ježíše, aby jim vysvětlil, kdo je jejich bližní. Jako odpověď jim Ježíš pověděl příběh o dobrém Samařanovi. Jeden muž prošel kolem zraněného člověka, aniž by mu poskytl pomoc, Samařan mu však pomohl a ošetřil jeho rány. Tato definice bližního nám pomáhá nově pochopit, co znamená neuvodit potupu na bližního svého. Vlastně se tam říká: Dejte si pozor na to, jak jednáte s výtkami vůči těm, kteří vám činí dobře. Je běžná zkušenost, že nejvíce vás kritizují lidé, kterým se snažíte udělat dobře.

Z hojnosti dobrého srdce se mnohokrát nadměrně otevíráme, abychom dělali dobro druhým. Někdy se naše úsilí obrátí proti nám a nevy-
padáme dobře. Bůh nám říká, abychom pečlivě sledovali ty, kteří se nám snaží dělat dobře, a bez ohledu na to, zda se jim to daří nebo ne, je nekri-
tizovali, protože tím se velmi znelíbíme Pánu. Někteří velmi moudří

křesťané nejsou úzce spjati s bratry, protože v našem středu je stále duch, který ukazuje na chyby a hledá chyby u těch, kteří chodí pevně v Duchu.

Ti z nás, kteří čtou toto poselství a dokážou uvidět tohoto ducha v nás, jsou skutečně požehnaní Páně. Je to totiž první krok k jeho vypuzení. Boží lid musí být již velmi brzy zcela osvobozen od vší zlé duchovní aktivity. Zlí duchové kážou skrze některé bratry a sestry, že zlí duchové nejsou a ďábel neexistuje. Říkají, že ďábel je ve skutečnosti jen adamovská přirozenost člověka. Ti, kdo schvalují toto učení, neslyší z Boha. Musíme se modlit, aby s nimi rychle jednal Duch svatý a vytrhl je ze spárů nepřítele dříve, než bude pozdě.

Svědomy
křesťana mu
nedovolí mít
radost z těch,
kteří jsou zlí buď
ve svých
skutcích, nebo
svým životním
stylem.

Existuje množství odkazů z Písma, které potvrzují, že je tato doktrína zlá. Uvedu zde jen jeden verš a věřím, že Duch svatý dílo dokončí. Když Bůh vsadil Adama a Evu do zahrady, neexistovala žádná adamovská přirozenost. Adamovská přirozenost se objevila, jakmile člověk zhřešil. Písmo nicméně zaznamenává, že ďábel byl v zahradě ještě před adamovskou přirozeností:

Genesis 3,1: „*Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh. A ten řekl ženě: Tak-liž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského?*“

Prvním krokem k vysvobození od projevů zlých duchů je poznání a porozumění tomu, že v nás takové projevy jsou.

Žalovat na bližního svého je projev zlého ducha.

7. Ten, v jehož očích je zlá osoba v nevážnosti.

Současný svět téměř úplně smazal lidský koncept dobra a zla. Jediný pravdivý základ pro to, co je dobře a co je špatně, je přijetí Boha jako vzor a Ježíše Krista jako „olovnice“.

Izajáš 5,20: „*Běda těm, kteříž říkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmou za světlo, a světlo za tmou, pokládajíce hořké za sladké, a sladké za hořké.*“

Temnota přikrývá zemi a velká tma se zmocňuje lidí. Význam slova „nevážit si“ je pohrdat nebo opovrhovat. Boží slovo nám zde říká, že si nemáme vážit těch, kdo jsou zlí. Svědomí křesťana obmytého krví Ježíše Krista zavrhuje zlo a nedovolí mu mít radost z těch, kteří jsou zlí buď ve svých skutcích, nebo svým životním stylem. Na druhou stranu vidíme rostoucí počet těch, kteří, ač vyznávají, že jsou „znovuzrození“, se svobodně bratří s těmi, kteří žijí a podporují zlo a bezbožný životní styl. Zeptám se vás: Co je dnes největší zlo, kterému se říká dobro? Jsem si jist, že byste mi řekli spoustu dobrých odpovědí. Většina z vás by se ale bála přemýšlet o pravdě, případně tuto pravdu vyjádřit. Největší silou dobra na světě je církev. Není pochyb o tom, že Bůh povolal v Ježíši Kristu lid, aby vyšel ze světa a věcí tohoto světa a byl součástí Jeho království na tomto světě. Tento lid má nakonec vysvobodit zemi ode všeho zla. Na konci tak bude země naplněna Boží slávou, tak jako vody pokrývají moře. Pokud ale tento lid, který je povolán Bohem, přijal to jméno a právo být nazýván církví, odmítne vyjít ze způsobů, skutků a přemýšlení světa, bude navenek vypadat jako Boží království, ale v nitru mluvit jako svět. Takový lid se nakonec stane zlem, které se tváří jako dobro, temnotou, předstírající, že je světlem. Hořkostí, která se bude tvářit sladce.

Církev těchto dnů se stala takovou směsicí, že je téměř nemožné rozpoznat dobro od zla. Člověk to vidí, jen když se dívá Božíma očima. Dám vám jeden příklad: Je chvályhodné získávat duše pro Krista. Jestli ale evangelizují, protože toužím mít více členů ve své církvi, abych je následně ovládal, pak mé evangelizování nebude dobré, ale zlé.

Většina dnešních křesťanů si myslí, že by se křesťané měli angažovat v politice, aby lépe reprezentovali svou církev a případně nakonec vládli světu díky politické funkci. Písmo říká, že naše zbraně nejsou tělesné, přirozené. Je také psáno, že nebojujeme proti tělu a krvi – bez ohledu na to mnoho slavných televizních a radio kazatelů, oslovujících miliony křesťanů po celém světě, podporuje tuto myšlenku. Křesťané mají vstupovat do politiky, aby učinili svět lepším. Svět nezmění politika, dokáže to jen Bůh. A nepoužije k tomu politiku.

Nedávno byl senátor senátem USA pokárán za prohlížení pornografie pro homosexuály. Odjel do svého rodného města a svého volebního obvodu a byl příjemně překvapen přijetím, jakého se mu dostalo od lidí, a nebyli to jen homosexuálové. To nejděsivější na lidech, kteří si

neoškliví ty, kdo jsou zlí, je to, že reagují přesně obráceně. Chválí je. Prohlásil, jak se mu ulevilo, že konečně prošel svůj coming out.

Římanům 12,2: „*A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli vaší, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.*“

Pavel ve svém dopise Timoteovi (2Tim 3,3) mluví v Duchu o znamení posledních časů. Říká, že lidé budou „pohrdat těmi, kdo jsou dobří.“

Jeden bratr v Nebrasce byl poslán do vězení, protože odmítl zavřít školu provozovanou v jeho církvi, zatímco soudy povolují explicitně pornografické pořady denně v televizi, legalizují potraty, které ve skutečnosti nejsou ničím jiným, než zabíjením nenarozených dětí. Nepřijatelný obsah pro dospělé se nachází i v pořadech, které jsou primárně určené dětem. Věřím, že je to důsledek opovrhování věcmi, které jsou dobré, protože tak otevíráme dveře zlému.

Mnohé církve akceptují homosexualitu a věří lži, že jejich životní styl je předurčen Bohem. Proto ustanovují homosexuály jako služebníky v církvi, a tak vlastně v důsledku schvalují tuto ohavnost.

V Římanům 1,27 se říká, že přijmou ve svých tělech „*spravedlivou mzdu, kteráž na jejich blud slušela,*“ jež bude trestem za jejich zločin. Toto slovo se naplňuje zejména v dnešní době AIDS, což je primárně nemoc homosexuálů.

Na závěr této části bych rád přečetl z Izaiáše 7,22 a 15:

Izajáš 7,22: „*Avšak pro množství mléka, kteréhož nadojí, jísti bude máslo. Máslo zajisté a med jísti bude, kdožkoli v zemi bude zanechán.*“

Izajáš 7,15: „*Máslo a med jísti bude, až by uměl zavrci zlé, a vyvoliti dobré.*“

Máslo a med reprezentují čisté, nefalšované slovo Boží. Chuť člověka je zmatená a kolísá mezi hořkým a sladkým, Bůh však slíbil, že ti, kteří touží znát pravdu, ji poznají díky Božímu zásahu.

8. Ten, jenž ctí ty, kteří se bojí Hospodina.

Neměli bychom zapomínat mít v úctě ty z nás, kdo se bojí Hospodina. Každý den však kolem sebe vidíme bratří, kteří takové v úctě nemají. Naopak mají v úctě ty, kdo jsou „nejlepší prodejci“, bez ohledu na to, jak přišli k prodávanému zboží, nejúspěšnější podnikatele, ty, kteří

dávají nejvíc do sbírky. Na tabuli cti mnoha organizací se dostanete prostě tak, že darujete určitou sumu peněz. Vyhnali mě z mnoha skupin a církví za to, že jsem říkal přesně to, co mi Pán položil na srdce. Tytéž skupiny a církve přijímají kazatele, kteří tvoří vlastní kázání a kážou mnohem příjemnější slovo. Někteří naši služebníci a církve, které znají požehnání z přijetí křtu Duchem svatým, se vracejí zpět do Říma a vědomě oslovují osoby z římskokatolické církve „naši katoličtí bratři“ a katolická církev na oplátku nazývá ty, kteří kdys byli prokletí protestanti „oddělení bratři“.

Mějme v úctě ty, kdo žijí čistě a jsou dobrým příkladem druhým. Ctěme pravé starší, ne ty, kteří nás ovládají, ale ty, kdo jsou dobrým příkladem, který můžeme následovat a pokorně chodit před Pánem. Nemějme v úctě druhé jen proto, že si je Pán používá, ctěme je proto, že ukazují Krista svým životem. Ctěme manželky, které věrně pracují v domácnosti a církvi pro lásku Boží.

Mějme v úctě všechny muže a ženy, kteří se bojí Boha a neuzurpují si místo Krista na shromáždění svatých. Ctěme je, protože není mnoho těch, kteří nehledají svou vlastní slávu a nepřikazují lidem, aby je nazývali nebiblickými tituly, které Bůh nazývá rouháním.

9. Ten, jenž přísahá i se škodou a nemění to.

V knize Soudců přísahal soudce Jefte, že obětuje Bohu první věc, na kterou narazí, pokud se vrátí jako vítěz z bitvy. Jeho jediná milovaná dcera se s ním potkala a on ji musel dát Pánu.

Prošel velmi těžkou zkouškou charakteru. Neucukl, ani neřekl: „Pán to tak nemyslel.“ Prostě ji odevzdal Pánu. A protože víme, že Pán nepřijímá lidské oběti, pak toto slovo znamená, že byla dána Pánu jako sluha v chrámě pro zbytek jejího života.

Numeri 30,3: *„Jestliže by muž slib aneb přísahu učinil Hospodinu, závazkem zavazuje duši svou, nezruší slova svého; podlé všeho, což vyšlo z úst jeho, učiní.“*

Když člověk čte zákon jako tento, první myšlenka, která člověka napadá je, jak se to vztahuje na nás a naši dobu. Písmo říká, že zákon byl poručníkem, který nás měl dovést ke Kristu. Z tohoto důvodu se nestávám rušitelem zákona, když přijdu do Krista. Skrze Krista ve mně se nestanu

porušitelem smlouvy. Moje přísaha ve křtu – že budu následovat Pána ve smrti, pohřbu a vzkříšení je dodržena skrze moc Ducha svatého.

Vraťme se k našim
slibům spásy,
slibům křtu
a „následování
Pána, kamkoliv
jde“. Znovu se
vydejme svým
rodinám a rodině
Boží.

Pavel popisuje ty, kdo „porušují smlouvy“ jako jedno ze znamení poslední doby. V dnešní době jsme byli svědky velkých příkladů „porušujících smlouvy“ – např. Hitler podepsal pakt o neútočení s Ruskem, zatímco se chystal je napadnout. Nedávno podepsalo Rusko smlouvu S.A.L.T. se Západem a porušilo téměř každý její odstavec. Ale pojdme domů – manželé a manželky pronášejí novomanželské sliby jeden vůči druhému a porušují je po celém dnešním světě v rekordním množství případů.

Vraťme se k Pánu. Vraťme se k našim
slibům spásy, slibům křtu a „následování Pána,
kamkoliv jde“.

Znovu se vydejme svým rodinám a rodině Boží.

10. Ten, kdo nedává své peníze na lichvu.

Lidé se někdy ptají, zda je dávání peněz na lichvu, když vloží peníze na účet v bance a dostávají za to od banky úrok. V Matouši 25,27 v podobenství o talentech Ježíš řekl služebníkovi, který zakopal svůj talent: „*Protož měl jsi ty peníze mé dáti penězoměncům, a já přijda, vzal byl bych, což jest mého, s požitkem.*“ Zde Ježíš předkládá podobenství, které ukazuje pravdivý obrázek nebeského pohledu. Slovo penězoměnci by mělo být spíše přeloženo jako bankéři. Slovo požitek znamená úrok.

Z toho je nám jasné, že správně interpretovaný zákon odkazuje na používání financí k utlačování druhých přemrštěným úrokem, a ne příkaz neukládat peníze do banky a přijímat úrok. Litera zákona přináší smrt. Duch toho, co Bůh skutečně říká, přináší život.

11. Ten, jenž nebere dar proti nevinnému.

Toto slovo je zaměřeno proti podplácení, které je nezákonné i v USA (i České republice – pozn. překl.).

Exodus 23,8: „Aniž bráti budeš darů, nebo dar oslepuje i prozřetelné, a převrací slova spravedlivých.“

Člověk nevnímá zlo podplácení, dokud se nestane jeho obětí. Jako soudní úředník jsem byl jednou účasten případu člověka, který spáchal vraždu, a přesto byl nakonec propuštěn, protože porota byla podplacena. Je možné říct, že se tak v tomto konkrétním případě ti, kteří byli podplaceni, sami stali vrahy.

Budeme-li to aplikovat v Duchu, podplácení nemusí být o penězích či čemkoliv materiálním. Jestli převracíme soud pro přátelství či lásku, chválení od lidí, stáváme se spoluviníky vinného člověka a poneseme podíl na jeho trestu. Božím soudu nikdo neunikne, bez ohledu na to, jak dlouhá doba uplyne.

Shrnutí tohoto žalmu říká: „Ten, kdo činí tyto věci, nepohne se navěky.“

Tento obraz Písma nám naznačuje, že ten, který žije podle všeho výše zmíněného, bude mít Boha jako svůj pevný základ a nikdy nebude otřesen, ale zůstane stát, když jiní padnou.